

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ต้องการศึกษาถึงคุณภาพและความพึงพอใจในการคำเนินชีวิต และกลุ่มคุณภาพการรับรู้ความเจ็บป่วยว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ค่าโนนิคอล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSSX (Statistical Package for the Social Science) ของสถาบันคอมพิวเตอร์ฯ ทางการเมือง-มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคลของกลุ่มคุณภาพป่วยประชาราษฎร์

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจในการคำเนินชีวิต กับการรับรู้ความเจ็บป่วยของกลุ่มคุณภาพป่วยประชาราษฎร์ เมื่อจำแนกตามคุณภาพอย

ตอนที่ 3 ค่าสหสัมพันธ์ค่าโนนิคอลระหว่างกลุ่มคุณภาพและความพึงพอใจในการคำเนินชีวิต กับกลุ่มคุณภาพการรับรู้ความเจ็บป่วย ของกลุ่มคุณภาพป่วยประชาราษฎร์ และจำแนกตามกลุ่มอายุ เพศ และระดับการศึกษา

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคล

ตารางที่ 4 กลุ่มตัวอย่างประชากรจำแนกตามอายุ เพศ และระดับการศึกษา

	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. อายุ		
20 - 40 ปี	48	21.62
41 - 65 ปี	174	78.38
2. เพศ		
ชาย	45	22.27
หญิง	177	79.73
3. ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษาและทำกว่า	162	72.97
มัธยมศึกษาชั้นปี	60	27.03
รวม	222	100

กลุ่มตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่ มีอายุ 41-65 ปี เพศหญิง และมีระดับการศึกษาระดับประถมศึกษาและทำกว่า

ศูนย์วิทยทรัพยากร
บุคลากรนักมหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 จำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากร จำแนกตามชนิดของโรคข้ออักเสบ

ชนิดของโรคข้ออักเสบ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โรคเสื่อม (Osteoarthritis)	182	81.98
โรคข้ออักเสบภูมิภาคอยค์ (Rheumatoid Arthritis)	40	18.02
รวม	222	100

จากตารางที่ 5 แสดงว่า ตัวอย่างประชากรที่ศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้ป่วย
โรคข้ออักเสบ ชนิดโรคเสื่อม คิดเป็นร้อยละ 81.98 ส่วนโรคข้ออักเสบภูมิภาคอยค์
พบน้อยกว่า คิดเป็นร้อยละ 18.02

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจในการคำนวณชีวิตร่วมกับการรับรู้ถึงความเจ็บป่วยของกลุ่มตัวอย่างประชากรรวม เมื่อจำแนกตามตัวแปรรายอย

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจในการคำนวณชีวิตร่วมกับการรับรู้ถึงความเจ็บป่วยของกลุ่มตัวอย่างประชากรรวม เมื่อจำแนกตามตัวแปรรายอย

ชื่อตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	S.D.
ความพึงพอใจค้านองค์ประกอบในการคำนวณชีวิต	2.36	.86
ความพึงพอใจค้านร่างกาย	2.01	.92
ความพึงพอใจค้านสัมผัสรักษากับบุคคลอื่น	2.66	.82
ความพึงพอใจค้านภาระงาน	1.49	1.18
ความพึงพอใจค้านการพักผ่อนหย่อนใจ	2.30	1.01
ความรุนแรงของความเจ็บป่วย	2.39	1.02
ความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ	0.94	0.63
ความสำนึกระหว่างคนเอง	2.15	1.33
ความรู้สึกซึ้งเหรา	0.97	0.64

จากการที่ 6 แสดงว่า ผู้ป่วยโรคข้ออักเสบ มีความพึงพอใจค้านภาระงานอยู่ในระดับน้อย มีความพึงพอใจค้านสัมผัสรักษากับบุคคลอื่นอยู่ในระดับมาก ส่วนความพึงพอใจในการคำนวณชีวิตร้อย ๓ ค้าน คือ ค้านองค์ประกอบในการคำนวณชีวิตร่างกาย และค้านการพักผ่อนหย่อนใจอยู่ในระดับปานกลาง และการรับรู้ถึงความเจ็บป่วยในเรื่องความรุนแรงของความเจ็บป่วย ความสำนึกระหว่างคนเอง อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ และความรู้สึกซึ้งเหรา อยู่ในระดับน้อย

ก่อนที่ 3 ค่าสหสัมพันธ์ค่าโนนิคอลระหว่างกลุ่มตัวแปรความพึงพอใจในการดำเนินชีวิต กับกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บป่วย ของกลุ่มตัวอย่างประชากรรวม และจำแนกตามกลุ่มอายุ เพศ และระดับการศึกษา

ตารางที่ 7 ค่าสหสัมพันธ์ค่าโนนิคอล และค่าน้ำหนักของตัวแปร ระหว่างกลุ่มตัวแปร ด้านความพึงพอใจในการดำเนินชีวิตกับกลุ่มตัวแปรด้านการรับรู้ถึงความเจ็บป่วยของกลุ่มตัวอย่างประชากรรวม

กลุ่มตัวแปร	ชื่อตัวแปร	ค่าน้ำหนักของตัวแปร	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2
	ค่านองค์ประกอบในการดำเนิน	- .33	.80	
	ชีวิต			
	ค่านร่างกาย	- .22	.35	
ความพึงพอใจในการ	ค่านลัมพันชภาพกับบุคคลอื่น	- .08	- .74	
ดำเนินชีวิต	ค้านการทำงาน	- .23	- .33	
	ค้านการพึ่งพาคนอ่อนใจ	- .44	- .29	
	ความรุนแรงของความเจ็บป่วย	.27	- .27	
การรับรู้ถึงความเจ็บป่วย	ความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ	.24	- 1.17	
	ความสำนึกรักในคุณค่าของตนเอง	- .32	- .34	
	ความรู้สึกขึ้นเหตุร้าย	.35	.94	
สหสัมพันธ์ค่าโนนิคอล		.80 **	.36 **	
ความแปรปรวนรวม		.64	.13	

** P < .01

ค่าที่ใช้เลี้ยงให้เป็นค่าที่มีน้ำหนักเกินในชุดนั้น

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ค่าโนนิคօดระหว่างความพึงพอใจในการดำเนินชีวิตกับการรับรู้ถึงความเจ็บป่วยของกลุ่มทัวอย่างประชากรรวม คังที่เสนอในตารางที่ 7 นั้น พบว่าสหสัมพันธ์ค่าโนนิคอลที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 2 ชุด หรือ 2 มิติ ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เป็น .80 และ .36 ตามลำดับ และค่าความแปรปรวนร่วมเป็น .64 และ .13 ตามลำดับ

ชุดที่ 1 ซึ่งปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์ค่าโนนิคอล .80 นั้น เป็นมิติที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุด สามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ประมาณร้อยละ 64 และจากค่าน้ำหนักของตัวแปรปรากฏว่าความสัมพันธ์ในมิตินี้เกิดจากตัวแปร ความพึงพอใจค้านองค์ประกอบในการดำเนินชีวิตและความพึงพอใจค้านการพักผ่อนหย่อนใจในกลุ่มตัวแปรความพึงพอใจในการดำเนินชีวิต กับความสำนึกรักในคุณค่าของตนเอง และความรู้สึกชื่นชมเชิงในกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บป่วย และเมื่อพิจารณาเครื่องหมายค่าน้ำหนักของตัวแปรพบว่า ความรู้สึกชื่นชมเชิงสูง และความสำนึกรักในคุณค่าของตนเองทำให้สัมพันธ์กับความไม่พึงพอใจค้านองค์ประกอบในการดำเนินชีวิต และความไม่พึงพอใจค้านการพักผ่อนหย่อนใจ

ชุดที่ 2 ค่าสหสัมพันธ์ค่าโนนิคอลเป็น .36 เป็นมิติที่อธิบายความสัมพันธ์ได้ร้อยละ 13 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นอิสระ (Orthogonal) จากมิติที่ 1 ความสัมพันธ์ในมิติที่ 2 นี้ เกิดจากตัวแปรความพึงพอใจในค้านองค์ประกอบในการดำเนินชีวิต ความพึงพอใจค้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น ในกลุ่มตัวแปรความพึงพอใจในการดำเนินชีวิต กับความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะและความรู้สึกชื่นชมเชิงในกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บป่วย เมื่อพิจารณาเครื่องหมายค่าน้ำหนักของตัวแปร พบว่า การไม่มีความพึงพอใจค้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น แทนความพึงพอใจค้านองค์ประกอบในการดำเนินชีวิต จะมีความสัมพันธ์กับ การไม่มีความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ แต่มีความรู้สึกชื่นชมเชิง

ตารางที่ 8 ค่าสัมพันธ์ค่าโนนิคอล และค่าน้ำหนักของตัวแปร ระหว่างกู้มตัวแปร
ความสัมภัยในการดำเนินชีวิตกับกู้มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บป่วย
ในกู้มตัวอย่างประชากรเทศชาญ

กู้มตัวแปร	ชื่อตัวแปร	ค่าน้ำหนักของตัวแปร ^{ชุดที่ 1}
	ค่านองค์ประกอบในการดำเนิน	- .05
ความสัมภัยในการ	ชีวิค	
ดำเนินชีวิค	ค่านร่างกาย	- .02
	ค่านั้นของการกับมนุคคลอื่น	- .22
	ค่านการทำงาน	<u>- .31</u>
	ค่านการทักษะอนหน่ายอนใจ	<u>- .66</u>
การรับรู้ถึงความเจ็บป่วย	ความรุนแรงของความเจ็บป่วย	.06
	ความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ	.11
	ความสำนึกระดับความเจ็บป่วย	- .10
	ความรู้สึกเชิงลบ	<u>.82</u>
สนับสนุนค่าโนนิคอล		** .78
ความแปรปรวนรวม		.61

** $P < .01$

ค่าที่ซักเส้นให้เป็นค่าที่มีน้ำหนักเกินในชุดนั้น

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ค่าโนนิคลอสระหว่างกوليทัวแปรความพึงพอใจในการดำเนินชีวิต กับกوليทัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บป่วยของกوليทัวอย่างประชากรเทศชาติกังที่เสนอในตารางที่ 8 นั้นพบว่า สหสัมพันธ์ค่าโนนิคลอที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 1 ชุด หรือ 1 มิติ ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .78 และเป็นมิติที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุดสามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ร้อยละ 61 และจากค่าน้ำหนักของตัวแปรปรากฏว่า ความสัมพันธ์ในมิตินี้เกิดจากตัวแปร ความพึงพอใจต้านภาระงาน ความพึงพอใจต้านการทักทายบ่นหายใจในกوليทัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บป่วย เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับค่าน้ำหนักของตัวแปร พบว่า ความไม่พึงพอใจต้านภาระงาน และความไม่พึงพอใจต้านการทักทายบ่นหายใจ จะมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกชัมเพร้า

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 ค่าสหสัมพันธ์ค่าโนนิคอธ และค่าน้ำหนักของตัวแปร ระหว่างกลุ่มตัวแปร ความพึงพอใจในการดำเนินชีวิต กับกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บป่วย ในกลุ่มตัวอย่างประชากรแห่งเมือง

กลุ่มตัวแปร	ชื่อตัวแปร	ค่าน้ำหนักของตัวแปร	
		ชุดที่ 1	ชุดที่ 2
ความพึงพอใจในการดำเนินชีวิต	ก้านองค์ประกอบในการดำเนินชีวิต	- .37	.84
	ค้านร่างกาย	- .25	.28
	ก้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น	- .06	- .77
	ก้านการทำงาน	- .22	- .20
การรับรู้ถึงความเจ็บป่วย	ก้านการพักผ่อนหย่อนใจ	- .38	- .38
	ความรุนแรงของความเจ็บป่วย	.31	- .22
	ความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ	.25	- 1.21
	ความสำนึกระดับความเจ็บป่วย	- .28	- .52
สหสัมพันธ์ค่าโนนิคอธ	ความรู้สึกซึ้งแห่งร้า	.32	.82
		**	**
		.81	.38
ความแปรปรวนร่วม		.66	.15

** P < .01

ค่าที่ซื้อเส้นให้เป็นค่าที่มีน้ำหนักเด่นในชุดนั้น

ผลการวิเคราะห์สัมพันธ์ค่าโนนิคลอระหว่างกลุ่มตัวแปรความพึงพอใจในการคำนวณชีวิต กับกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บปวดในกลุ่มตัวอย่างประชากร เพศหญิง ทั้งที่เสนอในตารางที่ 9 นั้นพบว่า สหสัมพันธ์ค่าโนนิคลอที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 2 ตัว หรือ 2 นิยม ซึ่งมีค่าสัมพันธ์เป็น .81 และ .38 ตามลำดับ และมีค่าความแปรปรวนร่วมเป็น .66 และ .15 ตามลำดับ

ข้อที่ 1 ปรากฏว่าค่าสัมพันธ์ค่าโนนิคลอ .81 เป็นมิตรที่มีสหสัมพันธ์สูงที่สุด สามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ร้อยละ 66 และจากค่าน้ำหนักของตัวแปรปรากฏว่าความสัมพันธ์ในมิตรนี้เกิดจากตัวแปร ความพึงพอใจที่้านองค์ประกอบในการคำนวณชีวิต และความพึงพอใจที่้านการพักผ่อนหย่อนใจ ในกลุ่มตัวแปรความพึงพอใจในการคำนวณชีวิต กับความรุนแรงของความเจ็บปวด และความรู้สึกซึมเศร้า ในกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บปวด และเมื่อพิจารณาเครื่องหมายค่าน้ำหนักของตัวแปรพบว่า ความไม่พึงพอใจที่้านองค์ประกอบในการคำนวณชีวิต และความไม่พึงพอใจที่้านการพักผ่อนหย่อนใจ จะสัมพันธ์กับความรุนแรงของความเจ็บปวด และความรู้สึกซึมเศร้า

ข้อที่ 2 ค่าสัมพันธ์ค่าโนนิคลอ .38 เป็นมิตรที่อธิบายความสัมพันธ์ได้ร้อยละ 15 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นอิสระ (Orthogonal) จากมิตรที่ 1

ในมิตรที่ 2 นี้เกิดจากตัวแปรความพึงพอใจที่้านองค์ประกอบในการคำนวณชีวิต ความพึงพอใจที่้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นในกลุ่มตัวแปรความพึงพอใจในการคำนวณชีวิต กับความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ และความรู้สึกซึมเศร้าในกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บปวด เมื่อพิจารณาจากเครื่องหมาย ค่าน้ำหนักของตัวแปร พบว่า ความพึงพอใจที่้านองค์ประกอบในการคำนวณชีวิต แต่มีความไม่พึงพอใจที่้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น จะสัมพันธ์กับการไม่มีความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ แต่มีความรู้สึกซึมเศร้า

ตารางที่ 10 ค่าสัมพันธ์ค่าโนนิคอส และค่าน้ำหนักของตัวแปร ระหว่างกลุ่มตัวแปร
ความพึงพอใจในการดำเนินชีวิต กับกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บป่วย
ในกลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีอายุ 20-40 ปี

กลุ่มตัวแปร	ชื่อตัวแปร	ค่าน้ำหนักของตัวแปร ^{ชุดที่ 1}
ความพึงพอใจในการดำเนินชีวิต	ก้านองค์ประกอบในการดำเนินชีวิต	- .61
	ท่านร่างกาย	- .23
	ก้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น	.02
	ก้านการทำงาน	- .21
	ก้านการพักผ่อนหย่อนใจ	- .23
การรับรู้ถึงความเจ็บป่วย	ความรุนแรงของความเจ็บปวด	.24
	ความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ	.29
	ความสำนึกระดับความเจ็บปวด	- .20
	ความรู้สึกซึ้งเศร้า	.49
ชนิดของความเจ็บป่วย	ชนิดของความเจ็บป่วย	**
	ความรุนแรงของความเจ็บปวด	.80
ความรับรู้ความเจ็บป่วย	ความรับรู้ความเจ็บป่วย	.64
	ความรับรู้ความเจ็บป่วย	

** $P < .01$

ค่าที่ใช้ทดสอบให้เป็นค่าที่มีน้ำหนักเกินในชุดนั้น

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ค่าโนนิคลอเรห์ห่วงกลุ่มตัวแปรความพึงพอใจในการดำเนินชีวิตกับกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บป่วยในกลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีอายุ 20-40 ปี ดังที่เสนอในตารางที่ 10 นั้นพบว่าสหสัมพันธ์ค่าโนนิคลอส์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 1 ชุด หรือ 1 มิติ ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .80 และเป็นมิติที่มีความสัมพันธ์สูงสุด สามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ร้อยละ 64 เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักของตัวแปรมากกว่า ความสัมพันธ์ในมิตินี้เกิดจากตัวแปร ความพึงพอใจท้านองค์ประกอบในการดำเนินชีวิตในกลุ่มตัวแปรความพึงพอใจในการดำเนินชีวิต กับความรู้สึกซึ้งเหราในกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บป่วย และเมื่อพิจารณาเครื่องหมายค่าน้ำหนักของตัวแปรพบว่า ความไม่พึงพอใจท้านองค์ประกอบในการดำเนินชีวิต มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกซึ้งเหรา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 ค่าสหสัมพันธ์ค่าโนนิคอล และค่าน้ำหนักของตัวแปร ระหว่างกลุ่มตัวแปรความพึงพอใจในการคำเนินชีวิต กับกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถูกความเจ็บป่วยของกลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีอายุ 41-65 ปี

กลุ่มตัวแปร	ชื่อตัวแปร	ค่าน้ำหนักของตัวแปร	
		ชุดที่ 1	ชุดที่ 2
ความพึงพอใจในการคำเนินชีวิต	ก้านองค์ประกอบในการคำเนินชีวิต	-.29	.79
	ก้านร่างกาย	-.23	.45
	ก้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น	-.09	-.71
	ก้านการทำงาน	-.21	-.23
	ก้านการพักผ่อนหย่อนใจ	-.46	-.30
การรับรู้ถูกความเจ็บป่วย	ความรุนแรงของความเจ็บป่วย	.31	-.28
	ความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ	.23	-1.18
	ความสำนึกในคุณค่าของตนเอง	-.38	-.38
	ความรู้สึกซึ้งเศร้า	.25	.96
สหสัมพันธ์ค่าโนนิคอล		** .81	** .38
ความแปรปรวนรวม		.61	.14

** $P < .01$

ค่าที่จัดเส้นให้เป็นค่าที่มีน้ำหนักเก่นในชุดนั้น

ผลการวิเคราะห์สหลัมพันธ์ค่าโนนิคօดระหว่างก่อนทัวแปรความทึงพอใจใน การคำนีนชีวิกับก่อนทัวแปรการรับรู้ที่ความเจ็บป่วยของก่อนทัวอย่างประชากรที่มีอายุ 41-65 ปี คังที่เสนอในตารางที่ 11 นั้นพบว่า สหลัมพันธ์ค่าโนนิคօดที่มีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 มี 2 ตุก หรือ 2 มิติ ซึ่งมีค่าสหลัมพันธ์เป็น .81 และ .38 ตาม ลำดับ และมีค่าความแปรปรวนร่วมเป็น .66 และ .14 ตามลำดับ

ตุกที่ 1 ปรากฏว่าค่าสหลัมพันธ์ค่าโนนิคօด .81 เป็นมิคที่มีค่าสหลัมพันธ์ สูงที่สุด สามารถอธิบายความสหลัมพันธ์ให้ประมาณได้ร้อยละ 66 และจากค่าน้ำหนักของ ตัวแปร ปรากฏว่าความสหลัมพันธ์ในตุกนี้เกิดจากตัวแปร ความทึงพอใจที่ก้านการพักผ่อน หย่อนใจ ในก่อนทัวแปรความทึงพอใจในการคำนีนชีวิก กับความรุนแรงของความ เจ็บป่วย และความสำนึกในคุณค่าของคนเองในก่อนทัวแปรการรับรู้ที่ความเจ็บป่วย และเมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักของตัวแปรพบว่า ความไม่ทึงพอใจที่ก้านการพักผ่อนหย่อนใจ จะมีความสหลัมพันธ์กับ ความรุนแรงของความเจ็บป่วย และความสำนึกในคุณค่าของตัวเอง มาก

ตุกที่ 2 ค่าสหลัมพันธ์ค่าโนนิคօด .38 เป็นมิคที่อธิบายความสหลัมพันธ์ได้ ร้อยละ 14 ซึ่งเป็นความสหลัมพันธ์ที่เป็นอิสระ (Orthogonal) จากมิคที่ 1 ความ สหลัมพันธ์ในมิคที่ 2 มี เกิดจากตัวแปรความทึงพอใจก้านองค์ประกอบในการคำนีนชีวิก และความทึงพอใจก้านสหลัมพันธ์ภายนอกคลื่นในก่อนทัวแปรความทึงพอใจในการคำนีน ชีวิก กับความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ และความรู้สึกซึ้งเพร้าในก่อนทัวแปรการ- รับรู้ที่ความเจ็บป่วย และพิจารณาจากเครื่องหมายค่าน้ำหนักของตัวแปร พบว่า ความทึงพอใจก้านองค์ประกอบในการคำนีนชีวิก แท้ไม่ทึงพอใจก้านสหลัมพันธ์ภายนอก คลื่น จะมีความสหลัมพันธ์กับ การไม่มีความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ แท้ไม่มีความ รู้สึกซึ้งเพร้า

ตารางที่ 12 ค่าสหสัมพันธ์ค่าโนนิคอล และค่าน้ำหนักของตัวแปร ระหว่างกลุ่มตัวแปร ความพึงพอใจในการดำเนินชีวิตกับกลุ่มตัวแปรการรับรู้ที่ความเจ็บป่วย ของกลุ่มตัวอย่างประชากรระดับประถมศึกษา

	กลุ่มตัวแปร	ชื่อตัวแปร	ค่าน้ำหนักของตัวแปร	
			ชุดที่ 1	ชุดที่ 2
ความพึงพอใจในการดำเนินชีวิต	ก้านองค์ประกอบในการดำเนินชีวิต	- .35	.63	
	ก้านร่างกาย	- .17	.58	
	ก้านสัมผัสรักษากับบุคคลอื่น	- .10	-.80	
	ก้านการทำงาน	- .27	-.08	
	ก้านการพักผ่อนหย่อนใจ	- .40	-.50	
การรับรู้ที่ความเจ็บป่วย	ความรุนแรงของความเจ็บป่วย	.38	-.61	
	ความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ	.18	-.92	
	ความสำนึกระดับความเจ็บป่วย	- .29	-.45	
	ความรู้สึกซึ้งเศร้า	.31	.99	
	สหสัมพันธ์ค่าโนนิคอล	** .80	.35	**
	ความแปรปรวนรวม	.65	.12	

** P < .01

ค่าที่ใช้เส้นไทเป็นค่าที่มีน้ำหนักเก่นในชุดนั้น

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ค่าโนนิคօสระระหว่างกลุ่มตัวแปรความทึบพอใจในการคำนวณชีวิทกับกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บปวดของกลุ่มตัวอย่างประชากรระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า ทั้งที่เสนอในตารางที่ 12 นั้นพบว่า สหสัมพันธ์ค่าโนนิคօสที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 2 ชุด หรือ 2 มิติ ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เป็น .80 และ .35 ตามลำดับ และความแปรปรวนรวมเป็น .65 และ .12 ตามลำดับ

ชุดที่ 1 ปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์ค่าโนนิคօส .80 นั้นเป็นมิติที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุด สามารถอธิบายความสัมพันธ์ให้ประมาณได้ร้อยละ 65 และจากค่าน้ำหนักของตัวแปร ปรากฏว่าความสัมพันธ์ในมิตินี้เกิดจากตัวแปร ความทึบพอใจค้านองค์ประกอบใน การคำนวณชีวิท ความทึบพอใจค้านการพักผ่อนหย่อนใจในกลุ่มตัวแปรความทึบพอใจในการคำนวณชีวิท กับความรุนแรงของความเจ็บปวด และความรู้สึกซึมเศร้าในกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บปวด เมื่อพิจารณาเครื่องหมายค่าน้ำหนักของตัวแปร พบว่า ความไม่ทึบพอใจค้านองค์ประกอบในการคำนวณชีวิท และความไม่ทึบพอใจค้านการพักผ่อนหย่อนใจ สัมพันธ์กับความรุนแรงของความเจ็บปวด และความรู้สึกซึมเศร้า

ชุดที่ 2 ค่าสหสัมพันธ์ค่าโนนิคօส .35 เป็นมิติที่อธิบายความสัมพันธ์ให้ร้อยละ 12 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นอิสระ (Orthogonal) จากมิติที่ 1 ความสัมพันธ์ในมิติที่ 2 นี้เกิดจากตัวแปร ความทึบพอใจค้านองค์ประกอบในการคำนวณชีวิท ความทึบพอใจค้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น ในกลุ่มตัวแปรความทึบพอใจในการคำนวณชีวิท กับความรุนแรงของความเจ็บปวด ความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ และความรู้สึกซึมเศร้าในกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถึงความเจ็บปวด เมื่อพิจารณาจากเครื่องหมายค่าน้ำหนักของตัวแปร พบว่า ความทึบพอใจค้านองค์ประกอบในการคำนวณชีวิท ความทึบพอใจค้านร่างกาย แต่ความไม่ทึบพอใจค้านสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น มีความสัมพันธ์กับ ความเจ็บปวดน้อย การไม่มีความเสื่อมสมรรถภาพ แม้ความรู้สึกซึมเศร้า

ตารางที่ 13 ค่าสัมพันธ์ค่าโนนิคอล และค่าน้ำหนักของตัวแปร ระหว่างกลุ่มตัวแปร
ความพึงพอใจในการดำเนินชีวิต ของกลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีการศึกษาระดับ
มัธยมศึกษาขั้นใน

กลุ่มตัวแปร	ชื่อตัวแปร	ค่าน้ำหนักของตัวแปร ชุดที่ 1
ความพึงพอใจในการดำเนินชีวิต	ค่านองค์ประกอบในการดำเนินชีวิต	- .19
	ความร่างกาย	- .40
	ค่านลัมพันของการกับบุคคลอื่น	.12
	ความการทำงาน	- .09
	ความการพักผ่อนหย่อนใจ	- .63
การรับรู้ความเจ็บป่วย	ความรุนแรงของความเจ็บป่วย	.17
	ความเลื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ	.43
	ความสำนึกระดับความคิดของตนเอง	- .23
	ความรู้สึกซึ้งเศร้า	.38
สหสัมพันธ์ค่าโนนิคอล		** .81
	ความแปรปรวนรวม	.66

** $P < .01$

ค่าที่สำคัญเส้นได้เป็นค่าที่มีน้ำหนักเคนในชุดนั้น

ผลการวิเคราะห์สัมพันธ์ค่าโนนิคอลระหว่างกลุ่มตัวแปรความพึงพอใจในการคำแนะนำชีวิตกับกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถูกความเจ็บป่วยของกลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป กังท์เสนอในตารางที่ 13 นั้น พบว่าสัมพันธ์ค่าโนนิคอลที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 1 ข้อ หรือ 1 มิติ ซึ่งมีค่าสัมพันธ์เท่ากับ .81 และเป็นมิติที่มีความสัมพันธ์สูงสุด สามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ร้อยละ 66 และจากค่าน้ำหนักของตัวแปรปรากฏว่าความสัมพันธ์ในมิตินี้เกิดจากตัวแปร ความพึงพอใจก้านร่างกาย ความพึงพอใจด้านการพักผ่อนหย่อนใจ กับความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ และความรู้สึกเครียดในกลุ่มตัวแปรการรับรู้ถูกความเจ็บป่วย เมื่อพิจารณาเชิงร่องหมาดค่าน้ำหนักของตัวแปร พบร้า ความไม่พึงพอใจก้านร่างกาย ความไม่พึงพอใจด้านการพักผ่อนหย่อนใจ มีความสัมพันธ์กับความเสื่อมสมรรถภาพของอวัยวะ และความรู้สึกซึ้งเครียด

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย